

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **Ing. J. V.**, zast. Mgr. Tomášem Erbákem, advokátem, se sídlem Maiselova 38/15, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: **PREMIUM real, s. r. o.**, Jankovcova 1569/2c, Praha 7, zast. JUDr. Evou Dobrohrůškovou, advokátkou, se sídlem Mánesova 5, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2011 čj. S-MHMP 958264/2011/OST/So/Hn,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, ze dne 23. 5. 2011 čj. S-MHMP 958264/2010/OST/So/Hn se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.200,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Tomáše Erbáka, advokáta.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 29.7. 2011 domáhá přezkoumání rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen Magistrát) ze dne 23.5. 2011 čj. S-MHMP 958264/2010/OST/So/Hn, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 (dále jen stavební úřad) čj. Výs. Koš. p. 1439-1129/10 De-R ze dne 28.6. 2010. Tímto rozhodnutím stavební úřad k žádosti osoby zúčastněné na řízení podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním

řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, povolil stavbu bytového domu Božíinka na pozemcích parc. č. 1439 a 1440 v k. ú. K. a související stavby přeložek inženýrských sítí.

Žalobce v podané žalobě uvádí, že žalovaný rozhodl o odvolacích námitkách týkajících se ochrany zdraví před účinky hluku ze stavební činnosti bez toho, aby měl k dispozici potvrzení či změnu závazného stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví, ačkoliv sám učinil závěr, že tyto otázky spadají do působnosti orgánů ochrany veřejného zdraví. Napadené rozhodnutí je proto v rozporu s § 149 správního řádu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost.

K tomu uvádí, že v průběhu stavebního řízení žalobce uplatňoval námitky proti povolení předmětné stavby, v nichž upozorňoval na rozpory v podkladech předložených stavebníkem. Konkrétně se jednalo o rozpor v údajích uváděných v souhrnné technické správě na jedné straně a akustické studii týkající se hluku ze stavební činnosti na straně druhé, kdy výpočet cílových hodnot hluku pro jednotlivé dny byl nižší než hodnota hlukového pozadí uváděného v souhrnné technické správě.

Stavební úřad se v rámci stavebního povolení s těmito námitkami vypořádal pouze tím, že odkázal na závěry rozporované akustické studie bez toho, aby se blíže zabýval otázkou, zda akustická studie hluku ze stavební činnosti musí zohledňovat stávající hlukové pozadí lokality a zda je možné dojít k závěru, že hygienické limity hluku ze stavební činnosti budou dodrženy, pokud hodnoty hlukového pozadí tyto limity překračují.

Protože se tak stavební úřad s námitkami žalobce dle jeho názoru dostatečně nevypořádal, žalobce je znovu uplatnil v odvolání.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dovodil, že se odvolací námitky týkají akustické studie a tedy „otázky hluku“. Není proto v působnosti stavebního úřadu a žalovaného, aby o těchto námitkách rozhodl, protože tyto otázky v daném případě spadají do působnosti Hygienické stanice hlavního města Prahy (dále jen hygienická stanice). Nicméně tyto námitky orgánu ochrany veřejného zdraví nepostoupil, protože se v odvolání výslovně neuvádí, že by směřovalo proti závaznému stanovisku hygienické stanice.

Takovýto závěr žalovaného je podle názoru žalobce nezákonný. Stavební úřad je v souladu s § 114 odst. 3 stavebního zákona povinen vypořádat námitky účastníků vyjma případů, kdy se jedná o občanskoprávní námitky. Pokud se námitky týkají otázky spadající do působnosti dotčeného orgánu státní správy, rozhodne stavební úřad o těchto námitkách na podkladě příslušného závazného stanoviska. Stejným způsobem postupuje odvolací orgán s tím, že si v případě uplatnění odvolacích námitek spadajících do působnosti dotčeného orgánu státní správy vyžádá potvrzení nebo změnu závazného stanoviska nadřízeného orgánu státní správy, v daném případě Ministerstva zdravotnictví. Je tedy vyloučeno, aby žalovaný učinil závěr, že odvolací námitky nespadají do jeho působnosti a zároveň si nevyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska, jehož se tyto námitky týkají.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný navzdory svému dříve konstatovanému závěru, že otázky hluku nespadají do jeho působnosti, přistoupil k vypořádání odvolacích námitek týkajících se dodržení hygienických limitů hluku. Učinil tak bez toho, aby měl od Ministerstva zdravotnictví k dispozici potvrzení závazného stanoviska hygienické stanice.

Kromě nezákonnosti výše uvedeného postupu žalovaného z procesního hlediska se žalobce zásadně neztotožňuje s uvedeným závěrem žalovaného, že hluk z dopravy a hluk ze stavební činnosti nelze vyhodnocovat společně. Žalobce sice souhlasí s tím, že pro tyto zdroje

hluku stanoví nařízení vlády č. 148/2006 Sb. rozdílné hlukové limity a tedy se s nimi pojí rozdílná metodika výpočtu. Dle názoru žalobce je však třeba hygienický limit pro hluk ze stavební činnosti vykládat tím způsobem, že hladina hluku v dané lokalitě nesmí v důsledku stavební činnosti překročit limit 65 dB v době od 7.00 hod do 21.00 hod, a to bez ohledu na to, zda by k překročení došlo výhradně v důsledku příspěvku hluku z provádění stavby či kumulací tohoto hluku s dalšími zdroji hluku dané lokalitě.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že se s obsahem žalobní námítky neztotožňuje. Z obsahu odvolání žalobce vyplývá, že namítal nesprávnost závěrů akustické studie. Je zcela na odvolateli, jak pojme a zformuluje obsah odvolacích námitek. V daném případě byl žalobce zastoupen advokátem, tj. rozsah odvolací námítky mohl být, v případě, že by mělo být odvoláním napadáno i závazné stanovisko hygienické stanice, výstižně zformulován a popsán ve vazbě na § 149 odst. 2 správního řádu, které stanoví postup pro případy, kdy odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, nikoliv studií či posudků, tj. mělo být uvedeno, že předmětem tohoto odvolání je závazné stanovisko včetně jeho data vydání a čísla jednacího. V daném případě však odvolání takový požadavek odvolatele neobsahuje, resp. není zřejmé, že by bylo napadeno i závazné stanovisko uvedeného dotčeného orgánu. Na základě uvedeného žalovaný trvá na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a proto navrhuje, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Stavebník ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že závazné stanovisko hygienické stanice je stěžejním podkladem pro posouzení otázky hluku, kterým je stavební úřad i odvolací orgán povinen se řídit. Jako podklad sloužila hygienické stanici akustická studie a studie hluku ze stavební činnosti, která je součástí projektové dokumentace. Ze závazného stanoviska hygienické stanice vyplývá, že nejsou překročeny limity hluku ze stavební činnosti. Z odvolání podaného žalobcem nevyplývá, že by směřovalo proti závaznému stanovisku dotčeného správního úřadu a žalovaný je povinen napadené rozhodnutí stavebního úřadu přezkoumávat jen v rozsahu námitek uvedených odvolání.

Podle názoru stavebníka žalovaný nenahrazuje odborné posouzení hygienické stanice, ale plně odkazuje na její závazné stanovisko. Zároveň žalovaný podrobně zdůvodnil, jakými úvahami se při rozhodování řídil. Žalovaný nebyl podle názoru stavebníka povinen obstarat si změnu či potvrzení závazného stanoviska od Ministerstva zdravotnictví, když odvolání nesměřovalo proti závaznému stanovisku a když ani žalovaný neměl pochybnosti o jeho správnosti. Nelze tedy tvrdit, že by žalovaný rozhodl o odvolání bez podkladů od dotčených orgánů.

Stavebník dále poukázal na to, že v žalobě nejsou vzneseny žádné žalobní důvody, které by se týkaly samotné stavby. Rovněž dle žalobce je stavba v souladu se všemi příslušnými právními předpisy.

Ze všech shora uvedených důvodů stavebník navrhuje, aby soud podanou žalobu zamítl.

Žalobce následně doručil soudu repliku, ve které uvedl, že akustická studie je důkazním prostředkem sloužícím k posouzení souladu předpokládaných imisí hluku ze stavební činnosti s hygienickými limity stanovenými nařízením vlády, přičemž toto dokazování provádí orgán ochrany veřejného zdraví při vydávání svého závazného stanoviska. Posuzování souladu předpokládaných imisí hluku ze stavební činnosti

s hygienickými limity zcela jednoznačně spadá do věcné působnosti orgánů ochrany veřejného zdraví, nikoliv stavebního úřadu. Žalovaný se tedy dopustil překročení své věcné působnosti vymezené mu zákonem, když o těchto odvolacích námitkách rozhodl bez potvrzení nebo změny závazného stanoviska orgánem ochrany veřejného zdraví.

Co se týče uvádění identifikace závazného stanoviska, proti jehož obsahu odvolání směřuje, žalobce je toho názoru, že takový postup je jistě vhodný, protože usnadní práci správního orgánu rozhodujícího o odvolání. Žalobce však zásadně nesouhlasí s tím, že by se v případě neuvedení identifikace závazného stanoviska, proti jehož obsahu odvolání směřuje, neuplatnil postup podle § 149 správního řádu. Takovýto přístup by představoval přepjatý právní formalismus, protože podání je třeba především posuzovat podle jeho obsahu. Pokud odvolání proti stavebnímu povolení řádně identifikuje napadené stavební povolení, není již pochyb o tom, jakých závazných stanovisek se týká, namítá-li vady posuzování otázek spadajících do působnosti příslušných dotčených orgánů státní správy.

Především by však takovýto právní názor vedl k neřešitelným a nezákonným procesním situacím. Při uplatnění výkladu žalovaného by odvolací orgán nemohl žádat o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska dotčeného orgánu státní správy z důvodu chybějící identifikace závazného stanoviska v odvolání, zároveň by však také nebyl oprávněn o těchto námitkách rozhodnout sám, v případě, kdy se odvolání týká otázek spadajících do věcné působnosti dotčeného orgánu státní správy. Je tedy zřejmé, že tento výklad je třeba odmítnout.

Žalobce proto vzhledem k těmto skutečnostem setrval na podané žalobě.

Ze správního spisu byly zjištěny následující proto rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 29.3. 2010 byla stavebnímu úřadu doručena žádost stavebníka o vydání stavebního povolení pro předmětnou stavbu. Přílohou této žádosti byla mj. i projektová dokumentace obsahující také akustickou studii a studii hluku ze stavební činnosti. Současně bylo doloženo stanovisko hygienické stanice ze dne 11.3. 2010 č.j. Z.HK/6174/56174/09/Koš-p.1439/M-SSP. V tomto stanovisku hygienická stanice vydala souhlas s dokumentací pro stavební povolení. V odůvodnění tohoto stanoviska se uvádí, že součástí dokumentace je akustická studie a studie hluku ze stavební činnosti, dle kterých by neměly být při realizaci a zohlednění všech protihlukových opatření překročeny hygienické limity hluku jak z provozu domu, tak i při jeho výstavbě. Protihluková opatření pak z hlukové studie přejímají, stanovují a řeší i další části dokumentace.

Opatřením ze dne 6.5. 2010 bylo účastníkům řízení oznámeno zahájení stavebního řízení a stanovena lhůta pro uplatnění námitek. Ve stanovené lhůtě podal žalobce námitky, v nichž mimo jiné uvádí, že souhrnná technická zpráva uvádí, že pro stávající stav zatížení předmětné lokality je typické překračování hygienických limitů hluku, a to jak pro denní, tak i pro noční dobu. Technická zpráva pochopitelně i v tomto případě přichází s tvrzením, že v důsledku stavební činnosti nebude docházet k překračování hygienických limitů, což je doloženo akustickou studií týkající se hluku ze stavební činnosti. Nicméně tato studie uvádí pro jednotlivé dny, na něž jsou stavební práce rozvrženy, cílové hodnoty hluku, které jsou nižší, než hodnota hlukového pozadí uváděného v souhrnné technické zprávě. Tato okolnost podle názoru žalobce svědčí o zavádějícím a neobjektivním způsobu práce s daty týkajícími se hluku ze stavební činnosti. Uvedená hluková studie proto podle názoru žalobce nemůže sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí o povolení stavby v předmětném řízení.

Dne 28.6. 2010 vydal stavební úřad rozhodnutí č.j. V ýs.Koš. p. 1439-1129/10 De-R, kterým podle ustanovení § 115 stavebního zákona vydal stavební povolení pro předmětnou stavbu. O námitkách žalobce bylo ve výroku rozhodnuto tak, že se zamítají.

V odůvodnění k rozhodnutí o námitce týkající se hluku ze stavební činnosti stavební úřad uvedl, že součástí dokumentace je akustická studie a studie hluku ze stavební činnosti a z jejich závěrů vyplývá splnění legislativních požadavků platných pro hluk z projektovaných stacionárních zdrojů hluku v chráněných venkovních a vnitřních prostorech, pro hluk z projektované vyvolané dopravy v chráněných venkovních prostorech, pro hluk z venkovních zdrojů přenášených do chráněných vnitřních prostorů, v průběhu stavby prokazatelné nepřekročení nejvyšší přípustné hladiny akustického tlaku A.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V odvolání žalobce uvedl, že ve svých námitkách upozorňoval mj. na nedostatky týkající se ochrany před hlukem ze stavební činnosti. Opakovaně poukázal na to, že souhrnná technická zpráva předložená žadatelem uvádí, že pro stávající stav zatížení předmětné lokality je typické překračování hygienických limitů hluku, a to jak pro denní, tak i pro noční dobu. Tyto údaje jsou v rozporu se závěry akustické studie týkající se hluku ze stavební činností, která uvádí, že při stavební činnosti hlukové limity překračovány nebudou. Pokud však již v dané lokalitě dochází k překračování limitů hluku, pak navýšení hluku emitovaného stavební činností musí nutně přinést zhoršení tohoto stavu.

Podle názoru žalobce není logické rozhodnout o takové námitce, která směřuje proti věrohodnosti akustické studie, odkazem na závěry této studie, jak učinil stavební úřad v napadeném rozhodnutí. Pokud stavební úřad měl za to, že námitky vůči věrohodnosti akustické studie nejsou opodstatněné, pak bylo jeho povinností tento svůj závěr řádně odůvodnit, nikoliv jenom odkázat na závěry studie, které už byly žalobci známy. Žalobce se proto domnívá, že o jeho námitce nebylo stavebním úřadem řádně rozhodnuto a že vzhledem k okolnostem uváděným v této námitce je předmětné stavební povolení vydáno v rozporu se zákonem.

O odvolání žalobce bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23.5. 2011 sp.zn. S-MHMP 958264/2010/OST/So/Hn tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno.

K odvolací námitce žalovaný uvedl, že problematika posuzování hluku je plně v kompetenci hygienické stanice, která k předložené projektové dokumentaci vydala závazné stanovisko. Stavebnímu úřadu ani odvolacímu orgánu nepřísluší otázku hluku posuzovat. Žalovaný dále uvedl, že z obsahu odvolání nevyplývá, že by směřovalo proti obsahu závazného stanoviska. Z námitky je zřejmé, že směřuje proti citované akustické studii a je v ní vytýkáno stavebnímu úřadu, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nevypořádal s touto námitkou uplatněnou v řízení. Proto podle názoru žalovaného nebyl namístě postup podle § 149 odst. 4 správního řádu.

K obsahu odvolací námitky žalovaný v obecné rovině uvedl, že při vyhodnocování dodržení hygienických limitů hluku je třeba oddělit vyhodnocování hluku z veřejné dopravy a časově omezený hluk ze stavební činnosti a nelze je vyhodnocovat společně, případně počítat, neboť pro každý typ hluku platí jiný hlukový limit a podléhá jiné metodice. Ze závěrů akustické studie a studie hluku ze stavební činností, která je součástí projektové dokumentace a za jejíž obsah v plném rozsahu odpovídá zpracovatel, který je odborně způsobilou osobou, a která je podkladem pro dotčený orgán při vypracování závazného stanoviska, jednoznačně

vyplývá splnění všech požadavků stanovených zejména nařízením vlády č. 148/2006 Sb., resp. je zřejmé, že v průběhu stavební činnosti nedojde k překročení nejvyšší přípustné hladiny akustického tlaku. Lze proto sice chápat obavy odvolatele o újmu z hluku ze stavební činnosti, která je pro vlastníky nemovitostí sousedících s prováděnou stavbu většinou nepochybně nepříjemná, ale jde vždy pouze o dočasný stav, přirozeně spojený s výstavbou, nikoliv o závažný stav s hrozící nenahraditelnou újmou. Odvolací námitku na základě uvedeného žalovaný neshledal důvodnou pro zrušení napadeného rozhodnutí. Proto rozhodl tak, jak bylo shora uvedeno, a odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 149 odst. 4 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.

Jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, čj. 5 As 56/2009-63, publikován pod č. 2167/2011 Sb. NSS).

Ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu je nutno vykládat mj. i v kontextu ust. § 37 odst. 1 správního řádu (*Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.*) a nelze tedy vyžadovat, aby účastník řízení v odvolání výslovně uvedl, že se dožaduje tohoto postupu a dokonce není třeba ani to, aby výslovně označil závazné stanovisko, proti jehož obsahu odvolání směřuje např. jednacím číslem a datem vydání. Postačuje, směřuje-li jeho odvolání „proti obsahu“ tohoto stanoviska, tj. lze-li z obsahu jeho odvolání dovodit, že s obsahem závazného stanoviska nesouhlasí. Odvolací správní orgán je povinen znát právní řád a odvolatel tedy nemusí výslovně ve svém odvolání upozorňovat na konkrétní právní ustanovení, podle nichž by měl odvolací správní orgán postupovat. Je totiž primárně povinností správního orgánu podřadit konkrétní situaci ve správním řízení pod příslušná ustanovení zákonné normy.

Dále je třeba zdůraznit, že v ust. § 149 odst. 4 správního řádu zákonodárce použil formulaci „proti obsahu závazného stanoviska“ a nikoli např. „proti závaznému stanovisku“. I z toho vyplývá, že odvolatel nemusí přesně specifikovat závazné stanovisko, jehož obsah napadá, neboť jeho odvolání má směřovat nikoli proti stanovisku samému, ale proti jeho obsahu.

V daném případě směřovaly odvolací námitky zcela nepochybně do oblasti ochrany zdraví před nepříznivými účinky hluku (viz 4. odstavec odvolání: *namítal jsem ... nedostatky týkající se mimo jiné ochrany před hlukem ze stavební činnosti.*). Tato problematika spadá do působnosti orgánů ochrany veřejného zdraví a nikoli do působnosti stavebního úřadu. Stavební úřad je proto povinen v tomto ohledu rozhodovat jen se souhlasem příslušného dotčeného orgánu státní správy. Toho si ostatně byl vědom i žalovaný, když v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že „problematika hluku je plně v kompetenci Hygienické stanice hl. m. Prahy jako dotčeného orgánu na úseku ochrany veřejného zdraví“.

Ze správního spisu vyplývá, že zásadním podkladem pro vydání závazného stanoviska hygienické stanice pro stavbu byla stavebníkem předložené akustická studie a studie hluku ze stavební činnosti. Žalobce pak v průběhu řízení před stavebním úřadem i v odvolání zpochybňoval správnost těchto podkladů. Je tedy zřejmé, že tím zpochybňoval i správnost vydaného závazného stanoviska hygienické stanice, které se o tyto podklady opírá.

Vyplývá to ostatně i z obsahu přezkoumávaného rozhodnutí. Žalovaný totiž nejprve popřel, že by bylo v jeho kompetenci otázku hluku posuzovat (str. 4 dole žalobou napadeného rozhodnutí), přesto však uplatněnou odvolací námitku fakticky sám vypořádal (str. 5 nahoře žalobou napadeného rozhodnutí). Takový postup působí poněkud rozporuplně.

Účelem ust. § 149 odst. 4 správního řádu je zcela zjevně to, aby i otázky spadající do kompetence dotčeného orgánu státní správy mohly být přezkoumány ve dvou instancích. Postup žalovaného byl v daném případě v rozporu s tímto účelem citovaného ustanovení, neboť se odmítl odvolací námitkou žalobce meritorně zabývat s poukazem na to, že mu to nepřísluší. Přesto však žalovaný neaktivoval postup podle § 149 odst. 4 správního řádu a ponechal tak posouzení otázky hluku ze stavební činnosti toliko na posouzení jediného správního orgánu (tj. hygienické stanice) a tím upřel žalobci právo na přezkum jeho námitek ve dvou správních instancích, ačkoli je v tomto případě zákonem zaručeno.

Je tak třeba souhlasit s žalobcem v tom, že postup dle § 149 odst. 4 správního řádu bude namístě vždy, pokud odvolací námitky směřují do oblasti, kde je prvoinstanční správní orgán vázán závazným stanoviskem dotčeného orgánu státní správy. Lze přisvědčit i tvrzení žalobce, že postup Magistrátu v daném případě vykazuje znaky přepjatého formalismu, když si nevyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska jen proto, že žalobce toto závazné stanovisko v odvolání výslovně neoznačil a tohoto postupu se výslovně nedomáhal (viz vyjádření žalovaného k žalobě).

Soud proto uzavírá, že nevyžádání si změny nebo potvrzení závazného stanoviska dotčeného orgánu státní správy na úseku ochrany veřejného zdraví představuje v tomto případě důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsí žaloby a repliku k vyjádření žalovaného), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 9.200 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. dubna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu